

Monique Fisher (37) uit Amersfoort communiceert met paarden.

“Ik was vroeger al gek op paarden. Tegenover het huis van mijn oma had een man drie shetlandpony’s. Ik ging vaak naar mijn oma, zij was mijn steun en toeverlaat, net als die paardjes. Vanaf mijn zesde ben ik die pony’s gaan verzorgen. Zij zijn in de loop der jaren een soort uitlaatklep voor me geworden. Ik voelde me goed bij ze.

Ik was een grote, stevige meid en werd veel gepest omdat ik te zwaar zou zijn. Ik wist in die tijd nog niet veel van paardentaal, maar voelde wel aan dat die paardjes mij accepteerden zoals ik was. Ik hoefde geen masker op te houden. Ik kon mijn tranen bij ze laten gaan – en dat deed ik ook.

Er kwamen ook andere meisjes bij die pony’s. Een van hen begon ook daar te vertellen dat ik te zwaar was. Gaandeweg ben ik dat meisje meer gaan geloven dan die paardjes. Als mensen je altijd zeggen dat je dik bent, ga je je daarnaar gedragen. Zo wordt het een *self-fulfilling prophecy*. Ik heb daardoor uiteindelijk een eetstoornis ontwikkeld. Op een gegeven moment woog ik bijna tweehonderd kilo. Ik had mezelf in laagjes vet gehuld, om mezelf te verhullen.

Ik was daardoor op een gegeven moment ook te zwaar om paard te rijden. Tot ik mijn man ontmoette die zei: dan kopen we een eigen paard, van een groot en sterk ras, dat jouw gewicht kan houden. Ik was toen nog wel te zwaar, maar dat is daarna veranderd. In 2002 heb ik Lady Ashley gekocht. Vanaf het moment dat we elkaar in de ogen keken, wist ik dat zij het zou worden. Ze had me iets te vertellen, dat voelde ik meteen.

Mijn paard heeft me laten zien wie ik werkelijk ben. Als ik echt naar mezelf luister en in verbinding ben met alles, hoef ik mijn gevoelens niet weg te eten. Paarden zijn gewoon zichzelf. Ze kunnen ons leren om gegrond te leven, in het nu, zonder oordeel. Ze voelen de intentie van mensen: een *happy face* opzetten terwijl je boos bent – daar prikt een paard direct doorheen.

Een paard houdt je een spiegel voor. Als jij in balans bent, is een paard tot jouw energie aangetrokken. Ik had pas een sessie met een cliënt en een paard en toen werd dat mooi zichtbaar: elke keer als die vrouw in haar oude gedachtepatroon schoot, reageerde het paard heel fel. In een fractie van een seconde gooide het zijn oren in de nek.

Ik communiceer ook met paarden. Ik doe het op afstand, gewoon thuis, ik heb het paard dus niet fysiek voor me. Paarden communiceren onder meer in beelden en ik krijg dat beeld vervolgens in mijn hoofd. Daarvoor moet ik eerst verbinding met mezelf zoeken. Vervolgens maak ik een soort energieveld om me heen en vandaar uit ga ik op zoek naar het paard. Dan stel ik een vraag, namens een eigenaar van het paard, en ontvang ik beelden, gevoelens en gedachten terug. Het gaat geheel op intuïtie.

Eigenlijk kunnen we dat allemaal. Maar we zijn ervan afgesloten geraakt, omdat we heel erg rationeel zijn: onze gedachten racen door ons hoofd. Dat leidt ons af van allerlei signalen die vooral via ons lichaam binnenkomen. Zelf heb ik het herontdekt en ontwikkeld. Als kind had ik het al. Ik heb me daar later voor afgesloten, maar ben het nu weer gaan openen.

Ik ben zeker gelukkiger geworden. Ik zit niet meer zo vast in patronen, en als ik die wel tegenkom, kan ik er beter iets aan doen. Dat probeer ik in mijn werk ook anderen voor te houden. Ik wil mensen met zichzelf en hun intuïtie in verbinding brengen, via de wijsheid van het paard.”

www.hetpaardalsleraar.nl

